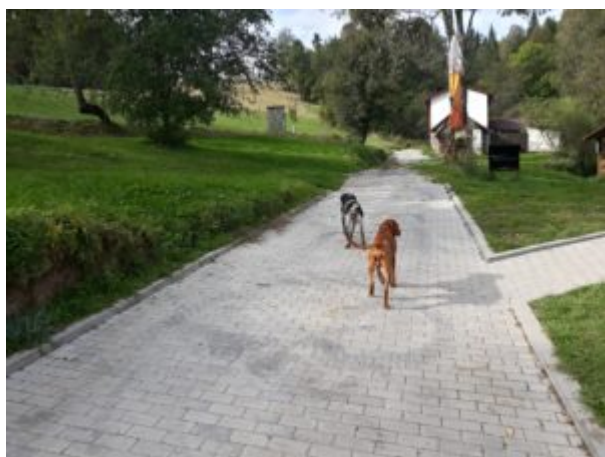

Tak hurá, nakonec jsme do těch Novohradek v sobotu vyjeli!! V práci jsem volno dostala a choroba, zdá se, taky ustoupila.

Byla jsem šťastná jako blecha, protože to byl skoro na den přesně rok, co jsem tu byla. A sakra se mi stýskalo. Těšila jsem se na Irču s Jirkou, na Ondru, na Mlejn a na tu zelenou krásu kolem a na to, že si zajdu na houby a nacpu se jima k prasknutí. Udělám kulajdu, houbovej guláš, liškový rizoto..... a oslavíme s Irčou to životní jubiléjům.

Je to jako přijet domů. Vystoupíte z auta a Jirka už z dálky mává, přivítáte se s Irčou, která se hned objeví. Ondřej se usmívá a má stejnou radost jako my..... no.....prostě jste skoro doma a nemá to chybu. A k tomu to ještě navíc vypadá, že Tali se jeví jako přičetná a víc než dobře reagující. Že.... že by to bylo i tím, že přesně v momentě, kdy jsme naložili poslední tašku do auta, tak jsem v předsíni našla první kapky krve a bylo jasné, že se Tali dala do hárání??? No nejspíš jo, protože se nekonaly žádný úprky v dál. Stačilo ji více méně korigovat hlasem a normálně s ní hovořit.

Rumíček byl rozradostněn, že zase všechny vidí a jásavě se vrhnul především na Ondřeje, který shraboval trávu před penzionem. Skončilo to tím, že se mu ovinul kolem krku, dělal papouška a Ondřej ho musil krmit kouskama jablíček, který jsem koupila cestou. Kus před Budějkama totiž po straně silnice stojí kouzelná maringotka. Vždycky v tuhle dobu - a až do dubna - tu paní prodává výborný, ale výborný jablíčka - starý český odrůdy a taky vynikající mošt z nich. Taky hrušky, brambory, cibuli..... no tady se dobře utrácení peníze. Pokaždý cestou tam i zpátky vláčím velký čepovací pytel moštu a tašku jablek. Ondra má tyhle starý

odrůdy jablek rád stejně jako já, takže si rád jedno vzal a pochutnával si. Rumíček si taky mohl pochutnávat, protože i on jedno fásnul. Jenže.... asi si zapomněl v Prahé žuby žahnutý naholu. Nejdřív tam s jabkem poskakoval a dělal kozlíka, jak má v oblibě, pak předstíral, že to prostě fakt nejde ukousnout! A dělal na Ondřeje filutu.

Když jsem Ondrovi přeložila, co mu to Rumouš naznačuje, smál se a skončilo to tím, že mu ukusoval z toho svýho. Jeden kousek pro Ondřeje, jeden pro Rumíčka. Ten byl nadšen a jak Ondra seděl na bobku, vysápál se mu Rumouš do klína, aby měli k sobě při tý konzumaci blíž. A aby měli ešče blíž, ovinul se mu nakonec půlkou těla kolem krku jak lijána ☐ a půlkou těla mu seděl na rameni. No jo, byl taky rád, že jsme konečně tady.

Večer jsme se všichni zase sešli dole v hale “u nás” ☐ v penzionu. Byli jsme tam úúúplně sami. Penzion už je touhle dobou zavřený - i kvůli rekonstrukci střechy, na který se před 14 dny podílel i Brtník, zatímco já se musela povalovat v peří. Místo toho, abychom se tam za ním a Tali s Rumíčkem vypravili vlakem, jak jsem měla v plánu. Mlejn s novou čepicí pochopitelně pořádně prokouknul a tak bylo o čem mluvit. A mluvilo se hoodně dlouho ☐, to je jasný. Ale co, je přece víkend! A vidíme se po hodně dlouhý době. Jako vždycky, chlapi odpadli do peří první a my s Irčou ještě probraly 100+1 téma a zajímavost.

Usínalo se mi moc dobře, spala jsem jak dudek a těšila se ráno na nějaký ten výletík. Tali

Ko-neč-ně!!

sice začala hárat, ale Rumíček je moudřej pán, takže se neděly žádný brikule a mohli jsme spokojeně funět až do rána.